

Tonart; men den synes mig — jeg kan tage fejl deri, men jeg maa have Lov til at ſige det — at være beregnet paa at gjøre et ſtærkt Indtryk ikke paa dem, der under den frie Forſatning have bevaret deres nedarbejdede Tillid til Kongemagten og Overbeviſningen om dens Nødvendighed for Fædrelandets og Folkets Sag, men mere paa dem, der ere betagne af den ſaakaldte Folkesuverænitets taagede Begreb og ikke formaa bag den at ſe et raadent Afguds billede, der ofte er blevet beſmurt med Brødrers Blod, paa dem, ſom kun be- tragte Friheden ſom en udvidet næſten ubegrændſet Ret til at gjøre deres Magt og Indflydſe gjældende, men ikke ſaa ſtærkt føle, at den tværtimod er en forøget Pligt til at offe Kræfter og Egenvillie for Fædrelandets og Samfundets Sag. Er denne Forſtaaelse af Folkethingſadreſſen rigtig, ſaa tror jeg ogſaa, Landſthinget ſtylde ſine Vælgere og Meningsfæller at udtale, at det ſtaaer og vil ſtaaer faſt paa det gamle Grundlag, paa hvilket vor Statsforſatning er bygget, og paa hvilket den viſſelig ſkal vedblive at beſtaa. Vigeſaa oprigtig ſom Folkethinget beklage vi viſſelig den Strid, ſom er ſtaaende ingenlunde blot mellem Miniſteriet og Folkethinget, men ogſaa mellem Folkethinget og Landſthinget. Men vi have en meget forſkjellig Opfatte- lſe af denne Strids Marſager og Forløb, og vi ſe ingenlunde noget ufeilbart Middel til Stridens Ophør, i Fald Hans Majeſtæt ombyttede ſine nuværende Raadgivere, ſom man med ſtor Uret fraſjender baade Evne og Villie til at arbejde ſammen med Rigsdagen og hvis Hæderlighed og Dydighed man ikke drifter ſig til at beſtride (Hør!), med andre Raadgivere, ſom efter al Sandsynlighed om ſøje Tid vilde paadrage ſig den ſelvſamme uretferdige Dom. Skal Striden op- høre, hvad Ingen, der med Opmærksomhed har fulgt og følger Rigsdagens Forhand- linger, kan betvivle, at Landſthinget høilig- gen ønsker, ſaa er det nødvendigt, ikke i Ord, der kunne tydes forſkjellig, men i Gjærning at lade den gamle Fordring paa en vis konſtitutionel Overhøi- hed for Folkethinget falde og at gjenoptage et vel- villigt Samarbejde med Landſthinget, idet vi begge, ſaavidt muligt ſe, bort fra de Perſonligheder, ſom Kongen til enhver Tid maatte falde til ſit Raad. Vi kunne des- værre ikke gjøre os meget Haab om, at vor Anſtueſe snart vil finde Indgang hos Flerheden af vore Kolleger i det andet Thing, men ligefuldt bør vi formentlig be- nytte den givne Anledning til at udtale den, til paany at fremſtille den til deres fornyede

Overveieſe, til at erindre dem om, at vi be- tragte det ſom en uafviſelig Pligt imod Folket og Landet at hævde det. Var kun det første Skridt gjort paa en ny Samar- bejdedes Bane, er jeg med Andre, der have udtalt det ſamme, enig i, at det nok vil føre videre, at det vil viſe ſig, at Veilighe- derne til at gaa ſaa vidt i Smødetommen, ſom Overbeviſningen om Fædrelandets Tarv, Statsklaſſens Evne, Folkets Ret tillader det, ville frembyde ſig paa mange Punkter, og de ville alt frembyde ſig, naar Finantſlov- forſlaget vender tilbage herfra til Folkethinget. Jeg holder mig overbevist om, at Landſthingets Afſattelse af Loven vil bære Stempel af Smødetommen og Dnſtet om Overenſtomt, og at vi ikke ville forlange Mere bevilget end knapt nok netop, hvad Fædrelandets Tarv, Statsklaſſens Evne og Folkets Ret kræver. Oplydes vore Dnſter nu maatte ikke — og jeg gjør mig ikke ſtore Illuſioner derom — ſtulle vore Menings- fæller ſom agt vide, at vi dog ikke tabe Modet eller opgive Uvret. Kongen ſkal overfor en Tiltale, der i det Mindſte synes mig at gaa den ſtylbige Uerbødigheds Grændſe noget nær, vide, at Landſthinget ikke blot bevarer den nedarbejdede Urefrygt for Kronens Bærer, men ogſaa en velfor- tjent Tillid til hans Perſon. Og Folket ſkal vide, at det har to lovlige Organer, hvoraf intet alene fører dets Stemme, først naar de begge have talt, har Folket talt. (Stærke Hør!) Smelte begge Stemmer ſammen, ja ſaa ere de enige; Lyde de for- ſkjelligt, ligger der i vort Fædrelands hele ſolerede, ſvage og næſten forſvarsløſe Stil- ling en meget ſtærk Opfordring til at dæmpe Miſtheden ſaa meget ſom muligt og ſøge Harmoni. Med diſſe Ord ſkal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forſlag til Bedtagelse.

Glauſager: Det kan maatte synes noget ubeſtedent, at jeg, eſterat jeg i de ſid- ſte Dage gjentagende har tilladt mig at lægge Beſlag paa det høie Things Tid og Taalmodighed, igjen i Dag drifter mig til at begjære Ordet. Ganſte viſt veed jeg, at jeg ikke deler Betragtninger med det ſtore Fler- tal i dette Thing, men jeg ſkal beſtræbe mig for at give mine Udtryk et ſaa lempeligt Præg ſom muligt. Jeg vil da begynde med at ſige, at for mig havde det været ønskeligt, om dette Thing ikke nu igjen havde ſkyndt ſig med en Henvendelse til Hans Majeſtæt Kongen lige oven paa det andet Things Skridt i denne Retning. Det er gjort et Par Gange før, og idet det nu gjøres igjen, ſaaer det for mig noget Udeſeende af, at man her fra dette